

# «Роки, події, зустрічі»

Так називається нова книга рівненського письменника, краєзнавця, публіциста, заслуженого журналіста України Георгія Павловича Сербіна, яка нещодавно вийшла у видавництві «Волинські обереги». Вона продовжує його відверті розповіді про себе і епоху, започатковані ним у попередніх творах «Картаті штани з Америки» та «Земне тяжіння любові».

До збірки увійшло 30 новел-споминів, в яких Георгій Павлович тепло й щиро описує свої зустрічі з низкою відомих українських письменників і журналістів, простими людьми-творцями Полісся. А він спілкувався із Павлом Тичиною, Максимом Рильським, Степаном Олійником, Володимиром Сосюрою, Борисом Олійником, Петром Красюком, Валерієм Баталовим, Григорієм Дем'янчуком, Леонідом Міхневичем, Зінаїдою Шах, Євгеном Боровим та іншими.

Доречно нагадати, що за свою багатолітню творчу діяльність (автор майже 15 років працював головним редактором Рівненської обласної газети «Червоний прапор», п'ять – очолював обласний молодіжний часопис «Зміна», керував науково-педагогічним журналом «Нова педагогічна думка», був заступником редактора Рівненської міської газети «Сім днів», головним редактором видавництва «Волинські обереги», тривалий час займався громадсько-культурною справою), Георгій Сербін чимало бачив, пережив, перестраждав. Тому його новели-спомини – це сердечна, душевна розмова про особисте, болісні думки і розмисли про довколишній світ.

Недарма ж бо своє видання він відкриває власним віршем «Щоб любити і жити», де зізнається:

*Я іду по життєвих дорогах  
У труді, у борні, у тривогах...*

Саме ці перші рядки, на моє переконання, і визначають тональність і публіцистичну вартість згаданої книги «Роки, події, зустрічі». Це особливо стосується тих оповідей, в яких письменник пише про людей, яких добре знав, з якими приятелював, провів десятки-сотні спільних годин. Ось як Георгій Павлович змальовує відомого рівненського журналіста і літератора Лаврентія Кравцова: «(він) був оригінальною людиною, неоднозначною. Дехто навіть вважав його диваком. Іноді, зупиняючи перехожих, розповідав їм різні пригоди і легенди про Рівне, яких знав безліч... Знайомлячись, завжди повторював: «Тільки не плутайте ви мене з тим негідником – Лаврентієм Берією». Один штрих – і перед читачем повстає герой, який не втрачав гумору, жив оптимізмом і радістю.

Цікаво подана новела «Від Ікви до берегів Ебро» про Василя Петровича Пуца, батька дружини Г. Сербіна, який разом з своїми ровесниками мужньо боровся проти польського окупаційного режиму за свободу рідного краю.

Не менш пронизливо описує Віктора



Кіндратовича Сірочука – народного цілителя, умільця, поета. Гостро відчувається залюбленість письменника у своїх колег і друзів Юрія Щупака, Григорія Дем'янчука, Василя Холявчука, Богдана Столярчука...

Героям його розповідей притаманні взаємоповага, щирість у людських стосунках, співпереживання. У цім бурхливім потоці життя Георгій Павлович дає читачеві зрозуміти потребу піклування не тільки про людину, а й кожного живого створіння, як це у новелі «Я бачив, як плакали лелеки». Здавалося б, на перший погляд, звичайна картина: лелека не зміг піднятися у небо, бо був поранений. Але автор через любов людей до тварини, природи зумів передати порив їхньої безкорисливої доброти, розкрити високу сутність земного життя.

Письменник не прагне ставити своїх персонажів у екстремальні ситуації, робити з них святих, а воліє бачити таких, якими вони були у вирі звичного життя. Пряме тому підтвердження – розповідь про головного редактора газети «Сільські вісті», Героя України Івана Сподаренка, у минулому працівника «Червоного прапора», з яким Георгій Павлович дружив аж до його смерті. Він показує побратима простою, товариською людиною, який, підіймаючись кар'єрними сходинками, не забував свого сільського коріння. За кожним героєм книги, за їх вчинками, життєвими долями пізнається й сам Георгій Павлович Сербін, в якого серце сповнене взаємною любов'ю, шанобою до численних друзів, колег, краян.

Показати картини минулого під силу письменнику з великим життєвим досвідом і не меншим умінням бачити і талантом відтворити пережите. Це намагався зробити найкращим чином у своїй книзі «Роки, події, зустрічі» неперевершений оповідач Георгій Сербін.

Упевнений, що до цих слів приєднається кожний, хто прочитає цю збірку.

**Микола КРИВИЙ,**  
заслужений журналіст України